

Zaspala som. Uvedomím si to hneď, ako rozlepím oči a ja som ho v spánku vypla, aj to je možné. Včera som znovu zostala hore a kecala s Chloé dlho do noci, a keď som zaspala, niekoľkokrát som sa nepokojne zobudila. Zdá sa, že moja spolubývajúca tiež nemohla spať, pretože keď som sa v noci budila, raz som si všimla, že jej posteľ bola prázdna, ale asi sa aj tak dobre vyspala, lebo ráno po nej opäť nebolo ani stopy. Na rozdiel odo mňa, ja ešte stále driemem pod perinou... Natiahnem sa a pozbieram silu. Mám veľmi málo času na obliekanie, aby som v jedálni stihla raňajky, takže kopnem do vrtule.

Len čo si oblečiem uniformu a upravím sa, idem za Alex do jej izby, ktovie či budem mať dnes šťastie a zastihnem ju včas a v dobrej nálade. Už niekoľko dní som ju nevidela, čo je veľmi, veľmi zvláštne. Ráno nikdy nie

je vo svojej izbe, a keď ju stretnem na chodbách, vždy sa ponáhla a neurčito sa vyhovára. Nuž, tak trávim čas s Chloé a zároveň sa presviedčam, že moja najlepšia kamoška sa na mňa nehnevá, len sa prispôsobuje zmenám a potrebuje pár dní, aby sa vrátila k svojmu starému ja alebo aspoň k tomu, ktoré som poznala v predchádzajúcom polroku. V škole sme ledva týždeň a už máme kopec úloh, takže je úplne normálne, ak je zaneprázdnená. Veľmi mi však chýba, preto sa nevzdávam a ako každé ráno, aj dnes ju hľadám.

Ale keď zaklopem na dvere, nikto mi neotvorí. Znovu. Odkedy mám inú izbu, bojím sa len tak votrieť do Alexovej izby. Pri slove „votrieť“ mi prebehne mráz po chrbte, strasiem sa, aby som sa ho zbavila, a potom rýchlo kráčam po chodbe. Musím si prestať opakovať nezmysly, Alex slúbila, že sa nič nezmení, hoci spíme v rôznych izbách, a ja jej verím, nemusím robiť z komára somára, že sa v týchto dňoch málo vidíme, má povinnosti... Prídám do kroku, takmer bežím do jedálne. Možno ju tam nájdem, ako na mňa čaká, kým si vezmem tácku a spoločne sa naraňajkuje. Kiežby...

Zvedavo nakuknem cez dvere jedálne, ale ani po niekoľkých pokusoch neviem nájsť výrazné dlhé ryšavé vlasy svojej najlepšej kamošky. Alex tu znovu nie je...

„Ahoj, Julia!“ Za sebou počujem hlas a narazím na Chloé.

„Ahoj! Práve si prišla dolu? Nevidela som ťa v izbe, myslela som si, že si sa už naraňajkovala, keďže ja som zaspala...“

„Nie, bola som taká ospalá, že som sa osprchovala a neponáhlala som sa. Rada oddychujem pod príjemnou horúcou sprchou,“ povie a ja sa usmejem, pretože som rovnaká.

„Aj ja... Postaviť sa pod teplú vodu je ten najlepší pocit na svete.“

„Presne, akoby ťa naraz poriadne masírovalo niekoľko ľudí,“ vyhrkne Chloé a ja sa zasmejem na jej vtipe.

Všimla som, že je na nej niečo iné, ale neviem čo...

„Zmenila si niečo?“ spýtam sa, keď si hrdo prejde po blondých vlasoch, až teraz si uvedomím, že sú úplne rovné a že má ofinu.

„Nemáš kučery a ostrihala si sa,“ hlesnem prekvapene.

„Áno, chcela som zmenu,“ povie trochu ostýchavo.

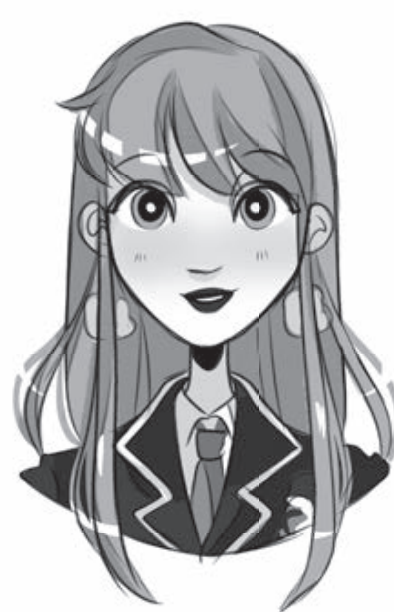
Ale keď prikývnem a pochválim ju, že vyzerá skvele, spokojne sa usmeje.

„Teraz sa na teba podobám ešte viac,“ vyhlási a žmurkne na mňa, a ja znovu vybuchnem do smiechu.

„Nejdeš dnu?“ spýta sa ma náhle.

„Áno, hľadala som kamošku...“

„Alex?“ pokračuje. Prekvapí ma, že vie, o kom hovorím, ale keďže som Alex toľkokrát spomínala, asi si to všetko pospájala.

„Áno, nevidela som ju už niekoľko dní a rada by som sa s ňou naraňajkovala...“

„Asi bude so svojimi spolužiačkami. Myslím, že som ich cestou sem stretla, a nie je to prvýkrát,“ zdôrazní a ja trochu nahnevane stisnem pery, že ma moja najlepšia kamoška opäť ignoruje. Chloé môj výraz tváre neunikne.

„No tak, nehnevaj sa. Je to normálne. Trávi s nimi veľa času a skamošili sa.“ Rezignovane pokrčím plecami a so stiahnutým žalúdkom už nemám chuť na raňajky.

„Áno, asi áno... ale mohla ma aspoň počkať, stále som jej kamoška,“ vyhrknem, ale ihneď to oľutujem, pre-

tože Chloé nepoznám až tak dobre a nechcem pred ňou kritizovať svoju najkamošku. „To je jedno, som v pohode,“ dodám a rýchlo potrasím hlavou, akoby som sa snažila zmazať, čo som práve povedala.

„Áno, to je jedno! Niekedy ľudia nie sú takí, ako si myslíš... Ale uvidíte sa neskôr, keď nebude taká zaneprázdnená a nájde si na teba trochu času. Pôjdeme?“ spýta sa a ukazuje na dvere. Chvilu váham, pretože naozaj nemám chuť na jedlo.

„Výdatné raňajky sú predsa najdôležitejšie jedlo dňa. Tak poď... Nedopustím, aby si niekde na chodbe odpadla,“ nalieha Chloé, strká ma do chrbta a ja sa pousmejem. Je skutočne vtipná a vždy mi zdvihne náladu.

Nakoniec prikývnm, urobím prvý krok, druhý a tretí, stále trochu skleslá. Keď si vezmem tácku s toastom a grapefruitovým džúsom, vykuknem z okna, pretože si v diaľke všimnem tmavé auto, ktoré práve vchádza na príjazdovú cestu. Vystúpi z neho vysoká, štíhla žena, ktorú nepoznám, ale zdá sa mi povedomá. To, ako sa hýbe, keď ju Carlota pozdraví a privíta... Takmer sa potknem, keď kráčam s táckou a zároveň sledujem, čo sa deje vonku. O tomto čase je jedáleň plná oneskorencov ako som ja. Sadnem si k prvému voľnému stolu, aby som sa vyhla ďalšiemu riziku a nestrápnila sa. Tá žena mi je povedomá, ale neviem odkiaľ... Premýšľam o tom, keď si predomňa sadne Chloé so svojou táckou. Prekvapí ma

to, ale neprekáža mi to, za posledné dni sme spolu niekoľkokrát jedli a je príjemná spoločníčka. Zahľadím sa na jej raňajky a všimnem si, že sú úplne rovnaké ako moje.

„Ale čo, aj ty máš grapefruitový džús... Alex vždy hovorí, že tento džús nemôže chutiť nikomu okrem mňa, že som divná. Teraz jej môžem povedať, že to nie je pravda. Teda... keď ju uvidím, samozrejme.“

Trochu smutne sa pousmejem.

„Naozaj?“ povie Chloé. „Milujem grapefruitový džús, odjakživa je môj obľúbený. Pozri...“ Začne ho sŕkať a takmer ho celý vypije, akoby mi chcela dokázať, že hovorí pravdu. „Áno, áno, je sladký a horký zároveň... Je dokonalý.“

„Presne tak, je to najlepší džús na svete.“ Spokojne sa zasmejem, keď Chloé zdvihne svoj pohár, aby si so mnou štrngla, akoby sme mali víno.

„Takže môžeš povedať Alex, že chutí nielen tebe, ale aj ja ho zbožňujem, a že nie si divná... Možno je divná ona a jej rodina. Ak sa jej niečo nepáči, neznamená to, že je to divné, no nie?“

„Nie, máš pravdu...“ odvetím, pretože s ňou čiastočne súhlasím.

„Takže, čo ďalšie je podľa Alex divné?“

Zahľadím sa na strop a zamyslím sa, spomínam na všetky momenty, keď sa smiala na nejakom mojom rozhodnutí, pretože sa jej zdalo nezmyselné, napríklad keď

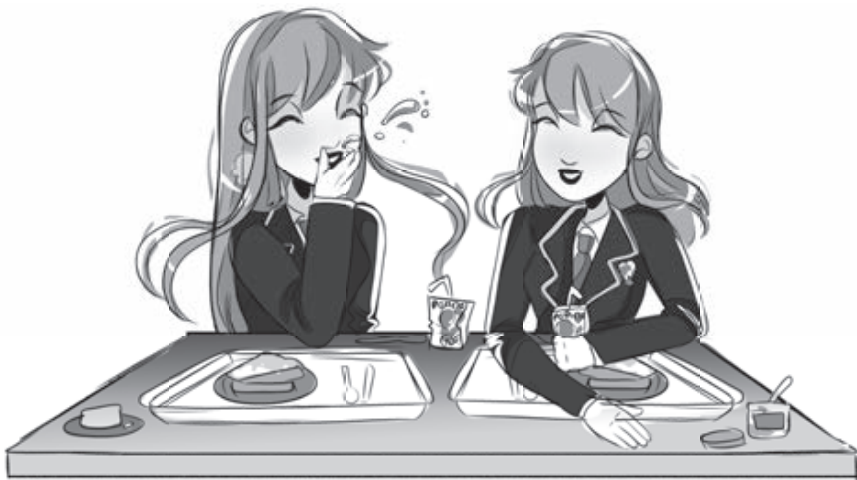

som spala s vlasmi v chvoste, aby mi nezavadzali. Tvrdí, že si ich tak ničím. Alebo že tisíckrát radšej vyriešim sudoku, ako si zahrám playko. Rozprávam Chloé všetky veci, ktoré nás s Alex niekedy odlišujú. Doteraz mi nikdy neprekázali, ale Chloé mi teraz ukazuje iný uhol pohľadu...

„Ja tiež riešim sudoku. Zamysli sa... toľko času pred telkou, tabletom... nakoniec budeme mať aj my hranatú hlavu. „Ahoj? Som obrazovka. Stlač off a ja sa vypnem.““

Rozosmejem sa tak veľmi, až takmer puknem od smiechu a grapefruitový džús mi vyletí von nosom, Chloé má tiež záchvat smiechu a obe sa rehoceme, keď mi podáva kopu servítok, aby som sa poutierala. Nedo- kážeme sa prestať smiať, až mi začnú slziť oči a bolí ma

brucho. Toľko smiechu mi prospieva, sklamanie ustúpi, a hoci som stále trochu smutná, som rada, že ma Chloé rozptyľuje.

Keď vyjdeme z jedálne, rozlúčim sa so spolubývajúcou, pretože sa chcem zastaviť v knižnici, či si tam Alex nerobí úlohy so svojimi spolužiačkami. Keď však vkročím do veľkolepej miestnosti, zistím, že je takmer prázdna, a samozrejme ani Alex tam nie je. Možno má Chloé pravdu a za taký krátky čas si už našla nové kamošky... Neviem, nemyslím si, že by to moja najlepšia kamoška urobila, ale možno má Chloé pravdu a ľudia nie sú vždy takí, ako očakávaš. Zažila som to, keď som stretla Alex, mala som o nej svoju predstavu a nakoniec bola úplne iná, ale možno som sa vtedy mýlila a v skutočnosti bola taká, ako som si myslela na začiatku... Dúfam, že to tak nie je.

Dnes je mimoriadne slnečný deň, a tak sa rozhodnem ísť do záhrady a obísť budovu, aby som sa dostala do triedy skôr, a cestou stretnem Mariu, svoju matikárku s jej psíkom Panchom, ktorý ju vždy sprevádza, okrem hodín, samozrejme.

„Dobrý deň, Julia. Všimla si si, aký je krásny deň?“ spýta sa ma, ale keď vidí, že som skleslá, opraví sa. „Zdá sa, že slnko dnes u teba príliš nesvieti. Si v poriadku?“

Trochu sklúčene pokrčím plecami, je jednoduché sa s ňou rozprávať o čomkoľvek.

„Ani nie. Ľudia niekedy nie sú takí, akí sa zdajú, a robia neočakávané veci...“ poviem trochu nejednoznačne. Zdá sa však, že ma dokonale pochopila.

„Súhlasím s tebou. Ale deje sa to v dobrom aj v zlom, preto sa musíš najprv pýtať, až potom konať.“

„Asi máte pravdu...“

„Ja ju mám vždy! Vieš, že matematika nikdy nekľame, je stopercentne spoľahlivá.“

Pred odchodom na hodinu dejepisu sa na ňu usmejem. Poďakujem jej za múdru radu a premýšľam, že má celkom pravdu: stále som sa neporozprávala s Alex o tom, čo sa deje, a možno sa všetko dá vysvetliť. Zapišem si v hlave poznámku, že sa s ňou dnes musím porozprávať... Podarí sa mi to?

Hľadím na seba pred zrkadlom, nespúšťam zo seba a žvota, aby som nemusela urobiť to, čo ma o chvíľu čaká. Nuž, nedá sa nič robiť, stojím tu nasúkaná v tmavom kostýme, ktorý mi mama prikázala obliecť si. Mohla som sa tváriť, že som hluchá a obliecť sa podľa seba, ale pravdou je, že netuším, aké oblečenie je vhodné, keď sa ide stretnúť s právnikom vášho otca. Nech sa na seba pozerám akokoľvek dlho, nedokážem na to nájsť silu.

Premýšľam nad listami bezpečne ukrytými v ruksku, ktorý vláčim stále so sebou. Takmer každé ráno sa pod mojimi dverami objavil ďalší, čoraz horší ako predošlý, a úplne zmenil moje zmýšľanie o sebe.

Začínam si myslieť, že autor týchto listov má pravdu. Naplno som si užila všetko, čo mi otec dal, peniaze, bohatstvo, cestovanie... Tešila som sa zo straty iných, z ich

